

servative, Radikale osv., der hele tiden vil lave tingene om og hele tiden vil have noget nyt.

Hvorfor kan vi ikke bare få lov til at have det, som det er? Hvorfor skal det laves om? Hvorfor skal vi overhovedet have forfatningen? Det er jo snarere sådan nogle spørgsmål, man bør stille. Det er jo dér forandringerne ligger. Vi har status quo, og så foreslås der ændringer. De ændringer, der foreslås, forholder vi os så til, og vi foreslår så, at man i stedet for går i en anden retning. Det er jo egentlig forholdsvis enkelt.

Til hr. Claus Larsen-Jensen, som taler om den norske ordning: Jeg forestiller mig ikke, at det bliver en norsk model, Danmark vil have efter et nej – heller ikke selv om vi er det eneste land, der siger nej til forfatningen. Vi står jo i en langt, langt bedre situation med hensyn til forhandlinger, end Norge gjorde, da de skulle etablere et samkvem med EU, for vi er jo medlemmer. Hvis vi siger nej til forfatningen, så står det klokkeklart i Traktaten, at der kun kan etableres en forfatning for de øvrige 24, hvis vi anerkender det, for der skal være enighed om det. Og jeg går da ud fra, at vi er i et demokratisk samarbejde; det har været fremhævet heroppefra så mange gange.

Er det, man i virkeligheden siger, at så vil de andre lande ikke respektere det traktatgrundlag, der ligger? Det synes jeg er en underlig diskussion.

Udgangspunktet er jo et helt andet, nemlig at vi er medlemmer, forfatningen er faldet, og så skal man i fællesskab tage stilling til: Hvad så? For at være konstruktive i stedet for bare at sætte os over i et hjørne og surmule giver vi så vores bidrag og siger så, at når vi har gjort det, så er det også kun rimeligt, at jasiden, som jo er dem, der kommer til at sidde og føre forhandlingerne, det overlader, man jo ikke til os – man er velkommen til det, man det gør man jo ikke – så også fortæller, hvad *deres* scenarie er.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Dansk Folkeparti lider jo under nogle sære former for forfølgelsesvanvid. I går var det fru Pia Kjærsgaard, der klagede over, at Danmarks dårlige ry i udlandet bare var nogle journalister, der skrev og sådan noget – og så selvfølgelig nogle ondsksfulde politikere her i landet.

I dag har vi en ny version; nu pludselig er det eliten. Det er mig ubegribeligt, at hr. Thulesen Dahl tør tage det ord i sin mund på den måde, for det første fordi vi lige har set, at indbyggerne

i ti lande i Central- og Østeuropa med store flertal – ikke kun eliten, men brede, store flertal – har stemt ja til at være med i EU; det er ikke et eliteprojekt; det er meget folkeligt, ellers havde det ikke overlevet disse folkeafstemninger, og dernæst fordi hr. Thulesen Dahl jo selv tilhører eliten om nogen. Gruppemand for landets tredjestørste parti, formand for Finansudvalget, en af de mægtigste personer her i landet, når det drejer sig om at fordele penge, fortolker sig selv ud af eliten. Hvad er det for noget?

Første næstformand (Svend Auken):

Der bliver lejlighed til at svare.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Ja, det skal man være varsom med.

Hvis det her skulle eksplodere, så vil jeg da godt sige, at jeg holder utrolig meget af hr. Kristian Thulesen Dahl, han er en god ven, men jeg har det lidt sådan med hr. Kristian Thulesen Dahl og Dansk Folkeparti i den her diskussion, at jeg har sådan en fornemmelse af, at hvis det var sådan, at strømmen skulle opfindes i dag, så ville Dansk Folkeparti sige nej – for der er så forfærdelig mange skrækscenarier ved den.

Det er jo den samme tilgang, man har til hele EU, og jeg er nødt til at sige, at det er jo – undskyld mig, hr. Kristian Thulesen Dahl – temmelig naivt at forestille sig, at hele forfatningen falder, fordi Danmark siger nej.

Derfor er det vel ganske reelt, at vi her bredt i Folketinget i dag beder om, at hr. Kristian Thulesen Dahl og Dansk Folkeparti tager *politisk* stilling til, hvad det er, man vil med et nej. Hvad er det for en situation, man ønsker sig politisk? Det er jo ikke sådan et embedsværk. Det svarer jo til at bede statsministeren og regeringen om at formulere partiprogrammet for Dansk Folkeparti på udenrigsområdet. Det kan man da ikke.

Kom nu herop og fortæl, hvad det er, man politisk vil. Så kan regeringen foretage nogle vurderinger af, hvad der er muligt, og hvad der ikke er muligt. Men det politiske ansvar påhviler Dansk Folkeparti.

Kl. 12.10

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Hr. Kristian Thulesen Dahl havde undervejs én passage, som jeg tror jeg er enig i, nemlig passagen om, at der nok ikke er noget folkekrav om, at der skal være en ny forfatningstraktat. Jeg vil